

maa derfor bestemt holde paa Vædringsforslaget under Nr. 25, og dersom ikke dette eller et af de andre, som vi ogsaa have maattet lægge særlig Vægt paa, vedtages, maa jeg stemme imod Hovedforslaget, skjøndt jeg ellers gjerne vilde gaae ind derpaa. Forkastes dette, vil der jo ikke stee videre, end at vi til næste Aar igjen kunne tage Sagen frem og da maaskee ville have et heldigere Grundlag for den end det nuværende. Den høitærede Minister gik derpaa ind paa vort Overslag, men jeg maa beklage, at ogsaa her vare i Grunden den ærede Ministers Ytringer mere en Oplysning om den Forskjel, der er mellem Commissionens Overslag og vort Forslag, end de egentlig indeholdt Noget, som kunde rokke ved de Poster, vi havde opstillet. Hvad der saaledes kom frem, have vi jo selv allerede gjort Vort til at oplyse Thinget om, idet vi have aftrykt som Bilag til Theaterbetænkningen saavel Overslaget fra Commissionen som det sidste Aars Regnskab, saa at altsaa ærede Medlemmer deraf let ville kunne see den Forskjel, der er imellem Posterne efter de forskjellige Forslag. Med Hensyn til Indtægterne gjorde den ærede Minister nogle Indvendinger, som jeg dog ganske kort skal opholde mig ved; det er væsentlig kun et Par Punkter, som jeg vil bede Thinget at høre mig lidt nærmere forklare. Den ærede Minister erklærede, at vi satte Forestillingsindtægten altfor høit, naar vi beregnede den til 205,000 Rd., idet han nemlig sagde, at man ikke kunde gaae højere end til 181,000 Rd. Det glæder mig uægtelig, at den ærede Minister derved dog indrømmer, at Commissionen har sat denne Indtægt for lavt, idet den kun gaaer ud fra 175,000 Rd. Det er allerede en Indrømmelse ad den Vej, vi mene, der bør gaaes, som man maa paa- skjønne; men, sagde den ærede Minister, det gaaer ikke an, naar man tager Gjennemsnittet af de 9 Aar, at udelade de 2 Krigsaaar. Nu vil jeg dog spørge, om ikke de 2 Krigsaaar vare saa aldeles overordentlige, at det er af den Slags Aar, man ikke skal tage med i et

Overslag for den kommende Tid; thi, naar saadanne Forhold indtræde, da er det i sin Orden, at Statsklassen, saa længe den staaer i det Forhold til Theatret, hvori den nu staaer, træder til som en stor Reservecfond og giver et særligt Tilskud, hvad der jo ogsaa den gang skete i det ene Aar; det er saa usædvanlige Aar, at man aabenbart ikke kan tage dem med i Beregningen. Dernæst, sagde den ærede Minister, pleier man jo at beregne Gjennemsnittet efter Fradrag af det høieste og det laveste Aar i en vis Aar-dække. Sa, det gjør man ganske vist, naar man f. Ex. tager Gjennemsnittsværdien af Capitelstarter og Skigt, men det gjør man ikke, naar man lægger et Budget. Vi have mange Exempler paa, hvorledes vi have lagt vore Budgetter baade med Hensyn til Postvæsenet og Soldvæsenet ikke efter et Gjennemsnit af 10 Aar tilbage i Tiden, med Fradrag af de Aar, hvori Indtægterne have været høiest og lavest, men med et stadigt Hensyn til den Stigen, der havde vist sig i Aarenes Løb, og til de forskjellige Forhold, der maatte lægges Mærke til, for at man kunde komme til, hvad der sandsynligvis vilde være Indtægten i det kommende Aar. Det er ganske de samme Grundsætninger, vi have fulgt, og jeg tør sige med meget Maadehold, thi vi ere ikke gaaede til det, som har været Gjennemsnitsindtægten i de sidste 2 Aar, hverken til 204,000 Rd. eller til 200,000 Rd., men kun til 195,000 Rd., og hertil have vi lagt 10,000 Rd. som Bruttoindtægt af et forøget Antal Forestillinger. Men, sagde saa den høitærede Minister, vi havde kunnet læse os til i den Deel af Betænkningen, der er skreven af det ærede Medlem fra Nørresundby (Zahle), at vi med Hensyn til dem var gaaet ud fra urigtige Forudsætninger. Dette kan jeg imidlertid ikke troe, thi hvad der er anført i Betænkningen, stemmer ikke med, hvad jeg nedskrev efter, hvad den høitærede Minister selv meddeelte os i Udvalget. Derefter var nemlig Gjennemsnittssummen af Forestillingsindtægten i de sidste 5 Aars